

Oebeliboebelie

Oebeliboebelie

Ilse Heijmans

Schrijver: Ilse Heijmans
Coverontwerp: Ilse Heijmans
ISBN: 9789402193701
© Ilse Heijmans

Meer informatie: [Praktijk With Heart & Joy](#)

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Hoofdstuk 1

Ergens op een strand in Kefalonia klinkt een zacht gekraak. Oebeliboebelie luistert ernaar. Hij zit nog rustig in zijn ei onder een bergje met zand. Hij vraagt zich af wat het gekraak te betekenen heeft. Hij draait zich eens om in zijn ei om erover na te denken en merkt dat het gekraak ineens wel dichtbij klinkt. Ook het omdraaien gaat moeilijker. Alsof het ei te klein voor hem wordt. Voorzichtig kijkt hij achter zich en ziet tot zijn verbazing een scheur in zijn ei zitten. “Hé, die scheur zat er eerder nog niet”, denkt hij. Voorzichtig kijkt hij naar de andere kant. Daar is zijn ei gelukkig nog heel. Hij vindt dat hij wel een dutje heeft verdiend en doet zijn ogen dicht om te gaan slapen.

Na een aantal uur wordt Oebeliboebelie wakker van alle geluiden om hem heen. Hij hoort nu veel meer gekraak en er klinken enthousiaste kreten om hem heen. Nog behoorlijk duf van het slapen doet hij zijn ogen open en veegt de slaapjes uit zijn ogen. Hij draait zich om en zijn ei begint flink te kraken. “Oooo jee, wat gebeurt er”, roept Oebeliboebelie uit terwijl hij de scheuren in zijn ei steeds groter ziet worden. Er brokkelt een stukje schil af en nog een stukje...en dan valt er een gat in de schil van het ei.

Langzaam en heel voorzichtig kruipt Oebeliboebelie naar het gaatje toe. Het is precies groot genoeg voor hem om doorheen te kijken. Zijn ogen moeten even wennen omdat het licht buiten het ei anders is dan waar hij aan gewend was. Hij ziet bruine korreltjes en eierschalen. En er is nog iets. Iets dat hij niet herkent. Het ruikt heerlijk en het lijkt hem wel te roepen. Voorzichtig maakt Oebeliboebelie het gaatje een stukje groter. Hij kan het nu ook horen. Het is alsof ze hem roept.

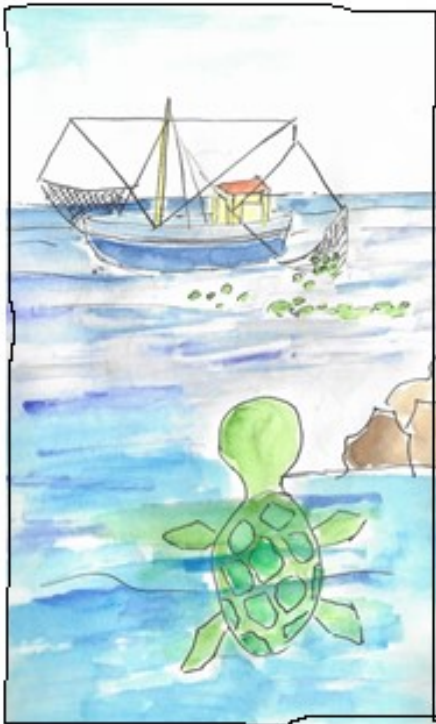
Oebeliboebelie luistert naar zijn gevoel. Hij besluit het ei verder open te maken. Zodra hij zijn hoofd uit het ei steekt, ziet hij dat er om hem heen ook schildpadden bezig zijn om uit hun ei te klauteren. En hij ziet een lange rij met schildpadden die over de bruine korreltjes naar het ding rennen dat hen lijkt te roepen.

Hij klimt uit zijn ei en rent achter de schildpadjes aan. Hij roept: “Hé, wacht op mij, ik wil ook mee.” “Je bent niet snel genoeg”, roept één van de schildpadjes. “Jij redt het nooit”, roept een ander schildpadje. Oebeliboebelie stopt met rennen. Hij vraagt zich af: “Waarom wachten ze nu niet op mij? Ben ik echt niet snel genoeg?” Verdrietig sjokt hij richting de zee. De zee die hem geroepen had. Het verlangen dat hij

voelde om samen met de andere schildpadjes op avontuur te gaan is weg. Hij voelt zich alleen.

Hij ziet de andere schildpadjes al volop zwemmen. Ze maken flink vaart en gaan snel dieper en dieper. Voorzichtig steekt Oebeliboebelie zijn pootje in het water. Dit voelt fijn. Hij zet ook zijn andere pootje in de zee. Hij voelt hoe de golven over zijn knieën heen spoelen. Hij ziet dat de golf over zijn pootjes heen spoelt en zich daarna steeds weer terug trekt. Hij geniet even van het gevoel.

Langzaam loopt hij verder het water in. Hij laat zich rustig zakken en ontdekt dat hij kan dobberen in de zee. Door te bewegen met zijn pootjes komt hij vooruit. Meedeinend op de golven zwemt hij steeds verder de zee in. Voor hem uit ziet hij rotsen. Hij vraagt zich af wat er voorbij de rotsen zou zijn.

Plotseling hoort hij geschreeuw in de verte. Hij zwemt in de richting waar het vandaan komt. "Help! Help!" Hij ziet een grote groep schildpadjes die zo uit het water wordt geschept. Er ligt een groot monster in het water. Het heeft een arm met een haak. Aan de haak hangt iets wat om de schildpadjes heen zit. Er zwemmen schildpadjes in de buurt van het monster. Ze schreeuwen dat het monster de schildpadjes moet laten gaan maar dit

doet het monster niet. Het monster haalt zijn arm uit het water en er klinkt hard gehuil en gejammer van de schildpadjes. De andere schildpadjes zwemmen zo snel ze kunnen bij het monster vandaan, verder de zee in. Oebeliboebelie schreeuwt: "Wacht, laat me niet alleen!" Maar de schildpadjes horen hem niet. Ze zwemmen zo snel mogelijk om weg te komen bij het grote monster. Oebeliboebelie kijkt in paniek om zich heen. Waar moet hij nu naar toe? Hij ziet de rotsen en zwemt er naar toe. Hij verbergt zichzelf tussen een opening. Hij kruipt in zijn schild en wacht tot het monster weg is.

Hoofdstuk 2

Met een ruk schrikt Oebeliboebelie wakker. Hij heeft een enge droom gehad! Over het verlaten van zijn ei, andere schildpaddes en enge monsters. Hij kijkt om zich heen. Hij snapt dat hij in zijn schild is gekropen en steekt zijn hoofd naar buiten. Verbaasd kijkt hij om zich heen. Er is geen ei te zien, wel rotsen en water. “Dan is het dus geen droom geweest”, denkt hij. Hij hoort een geluid: ‘rommebrommerom’. Wat is dat? Hij luistert nog eens goed. Het lijkt wel uit hemzelf te komen. ‘Rommebrommerom.’ Het is zijn buik die rommelt. Hij heeft honger. In het ei heeft hij alles gehad wat hij nodig heeft. Die tijd is nu voorbij. Hij zal moeten zorgen voor eten. Oebeliboebelie besluit om voorzichtig uit zijn schuilplaats te komen.

Pootje voor pootje schuifelt hij naar buiten. Hij ziet het heldere blauwe water van de zee. Hij klimt van de rotsen af en kijkt om zich heen. “Welke kant moet ik op?” Een heel stuk naar links ziet hij een paar planten en in de verte rechts ziet hij een zeeanemoon. Hij besluit richting de plant te lopen. De plant danst op de maat van de golven in de zee. “Dag plant”, zegt Oebeliboebelie, “hoe lang woon jij al hier?” De plant kijkt Oebeliboebelie vreemd aan en zegt: “Nou, mijn hele leven al, door mijn wortels kan ik niet van mijn plek af.” “Waar leef je dan van?” vraagt Oebeliboebelie. “Nou, gewoon van plankton”, antwoordt de plant. “Ik filter het water, daardoor wordt het water schoner en ik word groter. Er groeien vruchten aan mijn takken en daar kunnen andere dieren weer van leven.” “Mmmm, ze zien er wel erg lekker uit die vruchten”, zegt Oebeliboebelie. “Zou ik er één mogen eten?” “Ja, natuurlijk”, zegt de plant, “maar dan wil ik wel je verhaal horen, want ik krijg niet zo vaak bezoekers”.

Oebeliboebelie vertelt over zijn ei, dat het scheurde en dat de zee hem leek te roepen. Hij vertelt over de andere